

PREDARE TOTALĂ

Aprecieri pentru această carte

Predare totală este exact balsamul de care inima mea avea nevoie în această perioadă. Am ajuns să subliniez rând după rând adevăruri care mi-au atins inima și mi-au amintit câtă putere există în a-I încredința lui Dumnezeu totul.

Nu e doar o carte. E un prieten de suflet. Fiecare capitol mi-a oferit înțelepciune, convingere și o încurajare profundă. Mesajul Priscillei Shirer e ancorat în Scriptură și incredibil de relevant. Mi-a dat atâtea lucruri la care să reflectez, încât știu sigur că mă voi întoarce des la notițele mele.

Dacă treci printr-o perioadă de schimbare, de creștere sau pur și simplu tânjești după o relație mai profundă cu Domnul, această carte e o comoară. Merită să o ai aproape.

Priscilla Shirer are darul rar de a transmite adevăruri grele cu o grație uimitoare. Cartea aceasta este un adevărat semnal de trezire pentru credinciosul modern, reamintindu-ne că ucenicia nu a fost niciodată opțională, ci este și va rămâne chemarea noastră ca urmași ai lui Isus.

E genul de lectură care te scoate din comoditate și te provoacă să-ți reanalizezi drumul spiritual. Cu un stil sincer și pătrunzător, Priscilla ne

conectează direct la inima Scripturii și ne amintește că a crede nu înseamnă doar a ști, ci a trăi cu dedicare.

Această carte a fost ca o gură de aer proaspăt. Mi-a oferit momente de reflecție și m-a inspirat profund. Am citit câte un capitol pe zi – o rutină care mi-a hrănit sufletul. Stilul e clar, accesibil, dar mesajul e profund: credința nu e singura cale de a-L descoperi pe Dumnezeu și de a avea o relație personală cu El. Trebuie să și trăim ceea ce credem.

Putem spune că știm ce înseamnă să fim buni creștini – să ne rugăm, să mergem la biserică, să facem fapte bune, să iubim. Toate acestea sunt adevărate, dar nu e suficient să le gândim. Trebuie să le punem în practică. Cartea vorbește despre predarea vieții în mâinile lui Dumnezeu și despre cum să acționăm ca ucenici autentici ai Lui.

Scrisă cu sensibilitate și claritate, *Predare totală* te provoacă să ieși din zona de confort și să trăiești credința cu adevărat. Nu doar să o rostești, ci să o respiri, să o manifesti în fiecare gest.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SHIRER, PRISCILLA

Predare totală / Priscilla Shirer. - Oradea: Scriptum, 2025

ISBN 978-606-031-389-2

Priscilla Shirer

PREDARE TOTALĂ

Lansată împreună cu filmul *The Forge*

Editura Scriptum®
Oradea

Alte cărți de aceeași autoare
apărute la Editura Scriptum:

Rugăciunea fierbinte
Predare totală
Unul dintr-un milion

Originally published under the title
I surrender all
by Priscilla Shirer
© 2024 by Priscilla Shirer
Published by B&H Publishing Group
Nashville, Tennessee

Ediția în limba română, publicată sub titlul
Predare totală
de Priscilla Shirer

© 2025 Editura Scriptum®
str. Simion Bărnuțiu nr. 2, 410204 Oradea - Bihor
Tel./Fax/Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

Cu excepția situațiilor când se specifică altfel, citatele biblice sunt preluate din traducerea NTR – Noua traducere românească a Bibliei. Citatele biblice notate VDC provin din traducerea Dumitru Cornilescu revizuită. Alte traduceri ale Bibliei folosite: AMP - Amplified Bible; CSB - Christian Standard Bible; ESV - English Standard Version, HCSB - Holman Christian Standard Bible; MSG - The Message; NASB - New American Standard Bible; NKJV - New King James Version; NLT - New Living Translation.

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN (tipărit) 978-606-031-389-2
ISBN (e-book) 978-606-031-402-8

Tiparul executat în U.E.

Cuprins

<i>Introducere:</i>	Totul sau nimic	9
Capitolul 1:	Predă-I tot ce ai	23
Capitolul 2:	Predă-I tot ce ai nevoie	45
Capitolul 3:	Predă-I tot ce ești	71
Capitolul 4:	Predă-I tot ce devii	93
Capitolul 5:	Predă-I tot ce-ți dorești	121
Capitolul 6:	Predă-I tot ce ai de înfruntat	145
Capitolul 7:	Peste tot unde te duci	167
Capitolul 8:	Totul pentru Isus	189
<i>Despre autoare</i>		211

*Lui John și Trinei Jenkins,
cu mulțumire pentru că sunteți ucenicii Lui.
Și pentru că faceți din noi ucenicii Lui.
Vă suntem veșnic recunoscători.*

INTRODUCERE

Totul sau nimic

Cu mulți ani în urmă, m-am dus de acasă, din inima statului Texas, în nordul statului Connecticut ca să vorbesc la o conferință. Sincer, nu-mi amintesc multe detalii din timpul acelui eveniment. Sunt mai bine de douăzeci de ani de atunci. Însă îmi amintesc foarte clar locul în care am fost cazată în cele trei zile cât a durat evenimentul.

Și vei vedea de ce.

Eram patru în total, toate vorbitoare la conferința din weekend, așteptând la aeroport în zona de preluare a bagajelor, când a ajuns și microbuzul care urma să ne ducă la locul unde eram cazate. Ninge ușor, când una dintre membrele comitetului de organizare a sărit din mașină ca să ne salute și să ne ureze bun-venit în oraș. După ce ne-am pus bagajele în portbagaj și ne-am ocupat locurile, ea s-a întors spre noi și ne-a spus încotro mergem.

Nu ne duceam la hotel, ne-a împărtășit ea plină de entuziasm, ci la o altă persoană din bordul de organizare care se oferise să ne găzduiască în casa ei.

PREDARE TOTALĂ

Hmm. Era ceva diferit. Dar ok. Am sporovăit vesele una cu alta în cele douăzeci de minute cât a durat drumul de la aeroport, timp în care însoțitoarea noastră ne-a fermecat cu descrieri ale locuinței incredibile în care urma să stăm. Chiar și așa, când am trecut de ultima cotitură și am văzut-o, am icnit surprinse. Preț de o clipă, ne-am holbat una la alta de-ai fi zis că tocmai părăsisem lumea reală și am ajuns pe un tărâm de basm.

În fața noastră se întindea o moșie vastă, a cărei intrare era mărginită de-o parte și de alta de arbori falnici și arbuști tunși meticolos, acoperiți cu zăpadă. Casa în sine – ei bine, ni s-a spus că nu vom sta la hotel, dar acest conac cu trei etaje arăta la fel de masiv și somptuos ca orice alt hotel de cinci stele.

În timp ce ne holbam copleșite la priveliștea spectaculoasă din jur, microbuzul a oprit pe aleea circulară, sub un porte-cochère sprijinit pe patru stâlpi masivi din marmură, unde ne aștepta doamna casei ca să ne salute. Ne-am uitat una la alta și am zâmbit subtil înaintea să coborâm din mașină, nevenindu-ne să credem că vom sta aici, în această casă splendidă, care întrecea într-adevăr orice imaginație.

Femeia care ne aștepta era nespus de amabilă și îmbietoare. Era pe atât de plăcută, de modestă și de adorabilă pe cât erau împrejurimile de grandioase. Ne-a îmbrățișat sincer pe fiecare în parte când am coborât din mașină, apoi ne-a ajutat să ne cărăm bagajele înăuntru. *Înăuntru.*

O mie opt sute cincizeci de metri pătrați se întindeau în fața noastră ca răsăritul soarelui în zare într-o zi de vară răcoroasă. În jurul nostru un cor îngeresc cânta „Aleluia” lui Handel. (Sau poate doar în capul meu?) Interiorul era impecabil. Rafinat. Ca un palat. Perfect. Nu știam exact ce să facem mai departe, dar, în timp ce stăteam împreună zgâindu-ne dintr-o parte în alta, gazda noastră ne-a dat primele instrucțiuni. Ne-a rugat să ne descălțăm, dacă se poate, înainte să ne ducă în camerele noastre.

Nicio problemă, desigur. Adică, dacă aș locui într-o casă atât de impecabilă și imaculată ca asta, probabil că i-aș ruga și eu pe oameni să nu hoinărească prin ea cu încălțările murdare. Ne-a condus alți câțiva pași, după care ne-a rugat, dacă nu ne supărăm, să nu călcăm pe mocheta europeană masivă, țesută de mână, de pe podeaua din

antreu. Ne-a explicat că țeșătura cu design unic fusese importată dintr-o provincie izolată și nu le permitea nici măcar celor din familie să calce pe ea, darămite vizitatorilor.

O mocheta. Pe mijlocul parchetului. Pe care nu călca nimeni.

Așa că ne-am tras cuminiți pe margine, având grijă să rămânem în limitele podelei din lemn masiv ce forma un culoar îngust pe unde se putea trece. Curând am ajuns într-o altă încăpere, camera de zi, la fel de vastă, cu ferestre panoramice din podea până în tavan, ce ofereau o priveliște magnifică a curții din spate. Dincolo era un hol care făcea legătura între aripile casei, cu lift propriu, ce asigura transportul rezidenților la toate cele trei etaje ale conacului.

Femeia a apăsător butonul liftului, iar când ușile s-au deschis, ne-a făcut semn să intrăm. Dar cu atenție, desigur. În timp ce ne strecuram înăuntru cu bagajele după noi, ne-a rugat să fim cu băgare de seamă la riflajele din lemn lustruit, minuțios sculptate, care plăceau interiorul acestuia. Riflajele acestea, la fel ca mocheta, fuseseră transportate din India cu vaporul în perioada în care a fost construit conacul și ne-a spus cu mândrie că reușise până acum să prevină ciobirea sau deteriorarea lor. Ne-a rugat așadar să fim atente ca nu cumva să le zgâriem cu bagajele.

Imaginează-ți cât de tare ne-am strâns atunci poșetele și valizele pe lângă noi și cât de tare ne-am îndesat catrafusele la subsuoară, când s-au deschis ușile la etajul trei. Am ieșit cu grijă într-un singur șir ordonat.

Aici urma să stăm și să dormim în weekend, fiecare dintre noi în câte un dormitor matrimonial, cu pat dublu, cu zonă de relaxare și baie privată. Mi-am așezat cu grijă valiza pe podea, în timp ce gazda s-a dus să le arate tovarășelor mele camerele rezervate lor și, pe când mă pregăteam să mă așez pe pat, ea și-a făcut din nou apariția și mi-a zis:

— O, scuzați-mă, înainte să vă așezați, îmi dați voie să iau cuvertura de pe pat? De regulă, nu ne culcăm pe ea. E pur decorativă. În timp ce vorbea, a luat cuvertura de pe pat, a împăturat-o la perfecție, după care a așezat-o cu grijă în șifonier, repetând procesul în celelalte dormitoare ocupate.

Na, poftim! Am făcut-o și pe asta. Am bătut tot drumul de la intrare până în aceste dormitoare spațioase, în șosete, reușind să nu

PREDARE TOTALĂ

atingem și să nu deranjăm nimic. Ușurată, cred, de performanța asta, gazda noastră genială s-a întors cu eleganță spre noi, ne-a mulțumit iarăși foarte mult că am venit și ne-a zis: „Simțiți-vă ca acasă!”

Ce ironie! Să ne simțim ca acasă? Aici? Serios? Unde n-ai voie să porți pantofi? N-ai voie să calci pe mochetă? Nu poți atinge diverse fleacuri? N-ai voie să intri în anumite camere? Nu te poți rezema de pereți? Și pe cuverturi n-ai voie să te așezi?

Fusese foarte amabil din partea ei să ne găzduiască la ea acasă și i-am fost foarte recunoscătoare pentru ospitalitatea sinceră. Ba mai mult, căldura care radia din privirea și inima ei a trezit brusc în mine afecțiune pentru ea. Amabilitatea ei ne-a copleșit pe toate. Dar invitația de „a ne simți ca acasă” n-a fost o ofertă care să ne ajute să ne destindem. Fiindcă, să fim sinceri, era limpede că intenția ei nu era ca noi să ne simțim *prea* acasă. Existau granițe și limite clare, anumite zone și comori pe care știam că nu aveam voie să le atingem.

Ne-a invitat înăuntru? Da.

Ne-a oferit acces nerestricționat la tot? Categorie nu.

Mulți dintre noi, cei care credem în Cristos, Îl tratăm pe Mântuitorul nostru în același fel. Îl invităm înăuntru. Ne bucurăm că este în noi. Ne place să-L avem aproape și ne place să-L considerăm prieten. Ne place tovărășia Lui, ba mergem până acolo încât Îl lăsăm să aleagă o cămăruță în inima noastră unde să poată sta. În esență, Îi spunem: „Mântuitorule, simte-Te ca acasă în mine”, dar în realitate Îi dăm de înțeles că este binevenit doar în *anumite* locuri. Îl lăsăm să rămână în anumite condiții și-I oferim acces în anumite domenii mai generale. Dar sunt aspecte în viețile noastre în care nu avem intenția să-I oferim acces neîngrădit și anumite lucruri pe care le prețuim și nu vrem cu adevărat ca El să le deranjeze.

- ✓ Ambiții de care El n-are voie să Se atingă.
- ✓ Alternative de distracție în care n-are voie să Se amestece.
- ✓ Lucruri care ne consolează și la care ținem mult, dar pe care El nu are voie să le influențeze.
- ✓ Opinii și perspective pe care n-are voie să le corecteze.
- ✓ Tradiții de familie pe care n-are voie să le desființeze.
- ✓ Relații pe care nu are voie să le rupă.
- ✓ Atitudini pe care nu are voie să le schimbe.

- ✓ Subiecte pe care nu are voie să le abordeze.
- ✓ Aspirații pe care nu are voie să le provoace.
- ✓ Așteptări pe care nu are voie să le ajusteze.
- ✓ Priorități financiare în care nu are voie să ne călăuzească.
- ✓ Obiective de viitor pe care nu are voie să le schimbe.

Ne este teamă că dacă ne predăm cu totul Lui, oferindu-I acces deplin la viețile noastre, ne va da peste cap felul preferat în care vrem să ne trăim viața. Ne temem că atingerea Lui nepoftită ne-ar putea deranja viața pe care ne-am clădit-o sau pe care încercăm să ne-o clădim. Nu ne place să ne gândim că El ar putea să facă un tur prin ungherele pe care le ascundem intenționat vederii. Preferăm să evităm sacrificiile pe care le-ar putea pretinde de la noi în cazul în care găsește lucruri care necesită ajustare sau renovare, poate chiar revizuire completă. Nu vrem ca privirea Lui curată să cutureiere nestânjenită casa inimii, minții, emoțiilor și acțiunilor noastre și să ne condamne. Așa că Îi spunem în esență...

Intră ca *Mântuitor*.

Dar nu ca *Domn*.

În asta constă linia de demarcație care îl desparte pe *credincios* de *ucenic*. O viață *mântuită* de o viață *predată*. Credința este începutul drumului: pocăință de păcatele noastre, acceptarea iertării Lui. Primirea Sa înăuntru. Atunci are loc mântuirea. Dar a fi ucenicul Lui este drumul pe care începem apoi să-l parcurgem. În fiecare zi. Pentru tot restul vieții. Și este singurul drum – calea îngustă – care ne duce la destinația pe care ne-o dorim cu adevărat.

Ucenicul alege să se predea în întregime. Să renunțe la control. Să-I ofere acces nerestricționat la fiecare domeniu din viața lui – la absolut tot – Celui care a plătit un preț exorbitant de la bun început pentru a-i răscumpăra viața. Pentru ucenic, Cristos nu este un vizitator pe care Îl ține prudent la distanță, căruia Îi permite accesul în anumite condiții și pe care Îl trage la răspundere. Dimpotrivă, El este Stăpânul care are autoritatea deplină de a redirecționa viața ucenicului în așa fel încât să corespundă scopurilor Lui, atât pentru binele acestuia, cât și pentru gloria Sa.

El este Ziditorul casei lui și piatra de temelie. Ucenicul recunoaște că Domnul este adevăratul Proprietar, iar el este doar administratorul.

PREDARE TOTALĂ

El este Făuritorul relației lor. El este Iubitul sufletului său, care dorește să-i transforme viața cu scopul de a lucra prin ea și de a o folosi pentru a produce un impact profund și transformator asupra lumii lui pentru Împărăția Sa. Uneori, ucenicul își face griji din cauza prețului mare pe care-l presupune o astfel de viață. Sunt momente în care îi vine să-și ia tălpășița, să se împotrivească cu putere unei asemenea vieți. Dar curând descoperă, spre bucuria lui, că nu vrea să dea înapoi. Fiindcă nimic nu se poate compara cu viața de ucenic.

Cu viața predată.

Așa că nu pregeți să renunțe. Chiar și la lucrurile pe care le prețuiește cel mai mult. În fiecare dimineață, se duce înaintea Lui cu tot ce este și ce are, cu fiecare domeniu, cu fiecare aspect pe care Scriptura îl cere de la el, „cu viața banală, de fiecare zi – care înseamnă să dormiți, să mâncați, să mergeți la lucru și să umblați de colo-colo.” El le aduce „ca o jertfă” înaintea lui Dumnezeu. Învață, ca mulți alții, să nu „vă conformați acestei culturi încât să vă integrați în ea fără să vă gândiți. Dimpotrivă, ațintiți-vă privirea la Dumnezeu. El vă va schimba din interior spre exterior. Fiți pregătiți să recunoașteți ce așteaptă El de la voi și acționați degrabă. Spre deosebire de cultura în care trăiți, care vă trage mereu la nivelul său de imaturitate, Dumnezeu vă ajută să vă atingeți potențialul maxim și vă maturizează în chip desăvârșit” (Romani 12:1-2, MSG).

Ochii lui sunt ațintiți asupra lui Isus. Nu cultura este autoritatea sa. *Cristos* este.

Fiindcă el este ucenicul Lui.

Conceptul de ucenic a existat în vechime încă dinainte de nașterea lui Isus. Pe tot parcursul Vechiului Testament, în societatea iudaică antică, poporului lui Dumnezeu i-au fost transmise importanța și implicațiile uceniciei, chiar dacă cuvântul în sine nu era întrebuințat. Poporul a primit poruncă să umble pe căile Lui (Deuteronom 30:16), să fie sfânt pentru că El este sfânt (Leviticul 11:44) și a fost în permanență avertizat să nu le slujească idolilor și nici să nu li se

încchine. La origine, termenul *discipol* era folosit cu referire la învățăceii filosofilor greci Aristotel și Platon, care au căutat să schimbe radical cultura, inclusiv cea iudaică, prin implementarea filosofiei și valorilor grecești.

Acești filosofi au știut că elevii lor nu vor putea dobândi niciodată profunzimea cunoașterii necesare schimbării unei întregi civilizații doar prin simpla instruire intelectuală. Scopul lor fundamental nu a fost formarea unor *erudiți*. Nici măcar iluminarea intelectuală a acestora. Obiectivul pe care l-au urmărit a fost ca elevii lor să le absoarbă filosofia în așa măsură încât aceasta să le transforme în totalitate mentalitatea și stilul de viață:

- ✓ Felul în care lucrau.
- ✓ Perspectiva politică pe care o susțineau.
- ✓ Istetismul pe care o dovedeau în administrarea finanțelor.
- ✓ Structura în care gândeau familia.
- ✓ Felul în care preferau să se distreze.
- ✓ Cuvintele pe care le schimbau.
- ✓ Prioritățile pe care le urmăreau.
- ✓ Educația pe care o prețuiau.
- ✓ Disciplinele pe care le practicau.

Așadar, elevii filosofilor greci au devenit „discipoli” – ucenici dedicați în totalitate nu numai să asculte ceea ce li se spunea, ci și să urmeze exemplul celui care îi învăța. În felul acesta și-au legat viețile de învățătorul lor, renunțând la tot și urmându-l pe el. Mergeau cu el acasă. Îl urmăreau cum interacționa cu alții și cum se purta în public și în cercurile private. Îi observau și îi absorbeau obiceiurile și rutina, având ca unic scop imitarea vieții mentorului lor și adoptarea în viața lor a caracterului și ritmului vieții acestuia. Obiectivul lor nu era doar să învețe anumite lucruri, să acumuleze anumite cunoștințe, ci să devină o reflecție desăvârșită a învățătorului lor, nu numai prin acceptarea ideilor lui, ci prin identificarea cu el și imitarea lui în orice fel și în orice aspect al vieții.

Cartea aceasta te cheamă la acest gen de relație radicală cu Isus. Te invită să fii ucenicul Lui. Să fii un urmaș autentic. Să devii asemenea Învățătorului.

PREDARE TOTALĂ

Acest periplu *presupune* să fii ucenic, firește, și să înveți despre El prin Cuvântul Lui, în așa fel încât mintea ta să fie reînnoită și modelată de adevăr. Ucenicia implică nespus mai mult decât atât. Este mult mai intimă, mai atotcuprinzătoare; este mai mult o investiție, o unire autentică și deplină cu El. Acest gen de relație, așa cum au înțeles și vechii greci, nu se cultivă într-o întâlnire de două ore pe săptămână. Nu este o relație de duminică dimineață. Ucenicia înseamnă o viață întreagă de predare și conformare zilnică chipului lui Cristos până când începem să semănăm leit cu Învățătorul nostru.

- ✓ În felul în care vorbim.
- ✓ În felul în care ne purtăm.
- ✓ În cumpătarea pe care o manifestăm.
- ✓ În smerenia pe care o dovedim.
- ✓ În bunătatea pe care o arătăm.
- ✓ În perspectivele pe care le avem.
- ✓ În alegerile pe care le facem.
- ✓ În prioritățile pe care ni le stabilim.

Dacă te încercă vreun sentiment de împotrivire sau reținere față de acest gen de predare radicală, de ucenicie autentică – fie din cauză că ți se pare prea dificilă, prea complicată, prea supărătoare, fie din cauză că ai impresia că-ți pierzi prea mult controlul asupra propriei vieți – să știi că nu ești singurul. Întregul ritm și tipar al acestei lumi, ca să nu mai spun firea noastră pământească, se împotrivesc supunerii pe care o pretinde ascultarea de Cristos cu toată inima. Dar acest stil de viață nu este complicat în esență. Acest stil de viață ne invită să primim darul simplității și al libertății.

Viața aceasta nu-i nicidecum ușoară. Este mai degrabă costisitoare. Dar, într-un fel, harul și bunătatea lui Dumnezeu fac această ucenicie o experiență eliberatoare și simplificatoare, fiindcă ne îndreaptă toate aspectele vieții într-o singură direcție. În direcția Lui. Când eziți, ascultă-L cum îți șoptește: „Veniți la Mine, toți cei obosiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă! Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, pentru că Eu sunt blând și smerit în inimă, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre” (Matei 11:28-29).

Odihnă. Pentru sufletul tău.

Predarea este modul în care o vei găsi până la urmă.

Mă gândesc că ai ales această carte probabil pentru că, la fel ca mine, vrei și tu să experimentezi plinătatea și belșugul pe care credința este menită să ni le ofere. Vrei și tu mai mult. Mai multă pace, mai mult echilibru. Mai multă putere, mai mult elan. Mai mult impact asupra oamenilor din jurul tău. Mai multă împlinire, mai multă mulțumire. Mai multă speranță, mai multă bucurie. Mai multă dragoste oferită, mai multă dragoste primită pentru a te susține. Mai mult curaj pentru a merge mai departe.

Cultura în care trăiești va încerca să te convingă că singurul mod de a dobândi aceste lucruri este să le cauți pe fiecare în parte în mod direct. Dar Isus ne spune că „toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” când faci un lucru ce presupune predare – „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui” (Matei 6:33, VDC). În calitate de ucenic.

Isus le are pe toate.

Și e gata să ți le ofere pe toate.

Dar mai întâi, trebuie să te aibă cu totul pentru El.

Dacă există o singură idee care vreau să-ți rămână întipărită în minte pe parcursul periplului nostru împreună, aceasta este „totul”. *Îi predau totul*. Casa întregă și tot ce este în ea. Fiindcă acolo unde este viață și rost, acolo este *totul*. El cere *totul* și merită *totul*.

Toate lucrurile.

Totul.

Cartea aceasta are opt capitole în titlul cărora intenționat am adăugat cuvântul „tot”. L-am folosit în repetate rânduri apoi pe parcursul cărții pentru că *tot* este în esență ceea ce pretinde ucenicia din partea noastră. Invitația la ucenicie este în sine o provocare pentru că Isus Însuși a spus asta.

Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze (Matei 16:24).

PREDARE TOTALĂ

În substratul cuvintelor Sale, există întotdeauna un „tot” și un „toate”.

Căci oricine vrea să-și salveze viața o va pierde, dar cel ce-și pierde viața, de dragul Meu, o va găsi. Într-adevăr, la ce i-ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul? (Matei 16:25-26).

Carevasăzică, chemarea la ucenicie este serioasă. „A-ți pierde” viața, „a preda” fiecare părticică din viața ta este o pretenție uriașă. Dar nu și dacă este singura cale de „a-ți găsi” viața – împlinirea, mulțumirea și scopul.

Pentru a te ajuta să înțelegi și să asimilezi ceea ce citești și apoi să-ți amintești ce te-a învățat Duhul Sfânt, la sfârșitul fiecărui capitol am introdus o secțiune menită să te ajute să stai de vorbă cu Mântuitorul tău, să savurezi noua profunzime a relației voastre și să reflectezi la propriu ce înseamnă supunerea față de Domnul. Fiindcă nu-i suficient să citim despre ucenicie, dacă vrem ca acest periplu în care ne pornim să fie complet. Trebuie să *facem ceva* în privința ei. Mai precis, trebuie să-L lăsăm pe El să facă ceva în noi. Trebuie să ingenuchem înaintea Lui, să ne predăm Lui.

Iar când vom ajunge la finalul acestei cărți, mă voi ruga Domnului să aducă în viața ta pe altcineva – un urmaș al lui Isus matur din punct de vedere spiritual, plin de Duhul Sfânt, înțelept și plin de compasiune – care să călătorească mai departe cu tine, să te încurajeze, să te corecteze și să te provoace. Să *te uceniceze*. De fapt, cred că dacă te-ai uita cu atenție în jur, s-ar putea să descoperi că ai deja pe cineva în sfera ta de influență care a luat în serios porunca Lui de a se duce și a face ucenici (Matei 28:19). Toți avem nevoie de astfel de oameni în viața noastră, într-un mod personal și intim – oameni care să ne ia de mână, să umble cu noi prin har, să ne încurajeze la o viață spirituală mai profundă în aspectele practice ale vieții și apoi să ne arate cum putem să facem noi înșine ucenici la rândul nostru.

Schimbarea și transformarea survin atunci când noi umblăm cu alții și când alții umblă cu noi. Implicându-ne fiecare cu tot ce suntem în toate lucrurile pe care El dorește să le facă prin noi.

TOTUL SAU NIMIC

Așadar, iată-ne la început de drum. Este o adevărată încântare pentru mine să te am alături în călătorie. Hai să-L luăm de mână – capitol cu capitol, pagină cu pagină, moment special cu moment special – și să mergem după El împreună.

Până la capăt.

Fără rezerve.

Întotdeauna.

Cu totul.

Predându-I totul.

CAPITOLUL 1

Predă-I tot ce ai

*După ce au adus bărcile la țărm,
au lăsat totul și L-au urmat.*

— LUCA 5:11

Doamna Wright a fost învățătoarea mea din clasa a II-a și în fiecare zi avea aceeași ținută: un malacof până la glezne, strâns în talie și cu pliuri în partea de jos. Parcă și azi mai aud cum *foșnea* materialul, când trecea pe lângă băncile noastre ca să ne împartă testele.

Se pare că avea în total doar trei fuste din acelea, fiindcă le purta prin rotație cu aceeași precizie cu care ne dădea testele săptămânale la matematică. Avea una bej deschis, una albastră deschis și una neagră, la care purta cămăși asortate. Cu imprimeuri frumoase. Și încheiate până sus.

În ce privește restul înfățișării, obișnuia să-și pună părul negru ca abanosul pe bigudiuri. Nu-i de mirare că petrecea un ceas întreg sau mai mult uscându-și buclele. Apoi fixa această coafură conservatoare cu o doză sănătoasă de fixativ așa încât toate șuvițele din părul ei luceau.

Machiajul ei era îngrijit, curat, impecabil – deloc strident, ci mai degrabă subtil. Singura notă îndrăzneță în înfățișarea ei era felul în care își sublinia ochii, dându-le aspectul fermecător de ochi de pisică cu ajutorul dermatografului.